

THE DEEP MEANING BEHIND AN UNCOOKED EGG

(Trần Nghi Âu Cơ)

This morning, I dropped an uncooked egg on the floor. In the split second it was between my hand and the ground, I thought, *Maybe it won't break. Maybe it'll just roll around.* That's stupid, of course. Falling uncooked eggs will break. The law of gravity dictates thus.

But here is where I happily realize that my faith in good things is so strong that I believe in the survival of falling uncooked eggs in spite of gravity. I don't know if it's the same as being optimistic because I've never really seen myself as an optimist. I see myself as more of a crazy person who goes back to the same unchangeable thing hoping for different results. I will watch some of my favorite movies or read my favorite books over and over again, hoping that maybe *this* time, my favorite character will do something different than the previous times and won't die. And despite that being impossible because it was written in the story, and the words and scenes, while I was sleeping, did not get up and rearrange themselves, I still believe that this time—*this* time—something will be different.

Back in my first year of college, Not-Best Friend and I watched this movie that said, "Hope is a dangerous thing if you've got nothing else." We went around saying it like it was some deep philosophical thought and believed that we were hot stuff. Now, upon reflection, I've realized it's all bull. Hope is that last thing. It's once you've lost hope that you'll have nothing. But when you still carry the belief that there is something better waiting for you, you're far from "nothing."

It's strange though, because I'm not like that with people. Lose my trust once, maybe I'll forgive you, but you'll never wholly have my trust again. I'll always be on guard. But with everything else, I have this undying drive telling me that it is very possible everything'll turn out okay by the end, even if the end is in the next two seconds. Sometimes it turns out okay, sometimes it doesn't. But regardless, next time, I'm back, hoping and believing. And I think that's not a bad way to live.

If you'll excuse me now, I think I did not cook that second egg all the way so I'm currently feeling a slight quease in my stomach.

(May 16/2012)

[]

Ý NGHĨA SÂU XA ĐẲNG SAU MỘT QUẢ TRỨNG SỐNG

(TTBG chuyên Việt ngữ)

Sáng nay tôi làm rớt một quả trứng sống. Giây phút mà nó đang lơ lửng giữa tay tôi và mặt đất, tôi nghĩ, có thể nó không bể, hoặc chỉ lăn tròn. Dĩ nhiên là vô lý. Trứng mà rớt thì chắc chắn sẽ bể. Cái luật trọng lực đã bảo như thế.

Chính ngay lúc đó, tôi sung sướng nhận ra rằng tính Thiện trong tôi mạnh đến nỗi khiến tôi tin trứng sẽ không bể. Chẳng biết đó có phải do từ tính lạc quan mà ra không bởi vì chưa bao giờ tôi nghĩ mình là một kẻ lạc quan. Tôi tự thấy mình là đấng khùng lúc nào cũng quanh đi quẩn lại với những điều không thể thay đổi và đợi chờ một kết quả khác tốt hơn cho điều ấy. (Ví dụ) tôi cứ xem đi xem lại các cuốn film được ưa thích, hay cứ đọc đi đọc lại các cuốn sách được yêu chuộng với hy vọng rằng nhân vật chính sẽ làm điều gì khác hơn các lần trước để không bị chết. Dù điều mong cầu ấy chỉ là vô ích bởi vì tác giả đã viết ra như thế rồi; và những chữ, những cảnh sẽ không tự đứng lên mà sắp xếp lại thành một câu chuyện khác tốt đẹp hơn theo ý muốn của tôi (trong khi tôi đang ngủ), thì tôi vẫn tin là lần này --lần mới này-- sẽ có một cái gì thay đổi.

Trong năm đầu tiên ở Đại học, tôi và cô bạn thân nhất có xem một cuốn phim, trong đó có đề ra một câu: “Hy vọng là điều nguy hiểm nếu bạn không còn bất cứ điều nào khác để nắm nín”. Cả hai chúng tôi cứ lập đi lập lại câu đó với nhau giống như một triết lý sâu sắc, rồi tự tin rằng mình là người đại thông minh. Bây giờ nghĩ lại thấy đúng là vớ vẩn! Hy vọng chính thật cần thiết. Mất hy vọng mới là đáng sợ. Một khi có niềm tin rằng vẫn còn sự tốt đẹp hơn đang chờ đợi thì đó là điều cách rất xa với “sự chẳng còn gì”, trống rỗng hoàn toàn.

Rõ lạ, bởi vì đối riêng với Con Người, tôi lại không như vậy. Ai mà đã một lần làm tổn thương niềm tin trong tôi thì có thể tôi sẽ tha thứ cho họ nhưng luôn luôn tự mình đề cao cảnh giác với họ. Ngoài ra mọi chuyện khác, bao giờ như cũng có một sức mạnh khiến tôi nghĩ rằng mọi thứ sẽ tốt hơn, ngay cả khi chỉ còn hai giây để chờ đợi! Điều ấy có khi đúng, có khi sai. Nhưng không cần biết lần trước ra sao, lần kế tiếp tôi vẫn tiếp tục hy vọng và tin tưởng. Tôi nghĩ, sống như vậy cũng không là cách sống tệ.

Bây giờ thì phải xin lỗi mà nói, bởi vì cái trứng thứ nhì lúc này nấu không chín nên nó làm cái bụng tôi nhoi nhoi...

(San Jose, 16/5/2012).

[]